

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

Tres eleccions: Colòmbia, França i Andalusia

Al mes de juny, s'han realitzat tres eleccions: les presidencials de Colòmbia, les legislatives de França (amb la seva primera i segona volta) i les autonòmiques d'Andalusia. Volem compartir amb els lectors d'aquesta carta setmanal algunes reflexions sobre els elements comuns i les diferències entre aquests tres processos.

Colòmbia: la mobilització de la joventut i de la població negra dona la victòria a la candidatura de Petro i Francia

La victòria de Gustavo Petro i Francia Márquez, de la coalició Pacte Històric -50,4% dels vots contra el 47,3% a la dreta de Rodolfo Hernández- a la segona volta de les eleccions presidencials colombianes del 19 de juny, és el resultat directe de les grans mobilitzacions, entre elles l'Atur Nacional de maig-juny de 2021, que, al mig de la pandèmia, va col·locar el govern Duque contra les cordes i va sacsejar els partits tradicionals de la burgesia local.

Aquest resultat és també una derrota per a l'imperialisme nord-americà, els governs del qual, ja siguin demòcrates o republicans, han convertit Colòmbia en un “portavions” per als seus interessos a la regió. El país, membre de l'OCDE i aliat de l'OTAN, amb el pretext de lluitar contra el narcotràfic, té set bases militars nord-americanes al seu territori, des de les quals, per exemple, s'han fet recentment amenaces d'intervenció militar a la veïna Veneçuela. Cal destacar també que aquestes eleccions s'han desenvolupat en una situació insòlita: cap de les forces polítiques tradicionals de Colòmbia ha arribat a la segona volta de les eleccions. Per oposar a la candidatura de Petro i França, la burgesia ha hagut de treure's del barret de copa un candidat, Rodolfo Hernández, que es va presentar amb un discurs de “ruptura” i de lluita contra la corrupció.

No només es tracta que, per primera vegada a la seva història, una candidatura d'esquerres guanyi a Colòmbia: Cal destacar, també, la presència, com a vicepresidenta, de Francia Márquez, una afrocolombiana, és a dir, una representant del sector més oprimint i explotat de la classe treballadora de Colòmbia. Una qüestió que ha estat decisiva per a la victòria a la segona volta, perquè entre els 3 milions de vots que han augmentat, un percentatge molt alt provenia del vot juvenil i de Cali, lloc on es concentra la població colombiana de raça negra.

Restes considerables

No serà fàcil per a Petro i Francia governar d'acord amb els interessos de la majoria explotada i oprimida del poble colombià. Els problemes estructurals del país són semblants als d'altres països veïns: desigualtat social brutal, misèria i desocupació creixents, una elit depredadora i racista venuda a l'imperialisme. A això se suma la violència, heretada de dècades de “guerra bruta” contra la guerrilla, duta a terme per grups paramilitars amb complicitat dins de les forces armades.

La reforma agrària, la conclusió del procés de pau amb la guerrilla, interrompuda durant el govern Duque, la represa de l'activitat econòmica productiva al país per crear llocs de treball, van ser les prioritats anunciades per Petro a la campanya.

Però per al seu govern, com va dir Francia Márquez durant la celebració de la victòria, “per ser el govern dels que no són ningú, de dignitat i justícia social”, caldrà recolzar-se permanentment en la mobilització popular i en les organitzacions obreres, evitant l'impossible consens amb els seus enemics històrics. Això també és el que esperen tots els pobles d'Amèrica Llatina.

Després de les eleccions legislatives de França

“Big bang”, “bufetada”, “carreró sense sortida”, “paràlisi total”, “salt a allò desconegut”... La premsa francesa no té paraules prou fortes per descriure les conseqüències de la segona volta de les eleccions generals. A la seva manera, el diari patronal Les Echos resumeix la situació a la portada titulada “El terratrèmol”, amb una foto d'Emmanuel Macron derrotat sobre un fons negre.

Una vegada més, els treballadors de França, amb la seva mobilització al terreny electoral, han frustrat totes les prediccions en col·locar la majoria presidencial molt per sota de les pitjors intencions de vot recollides per les enquestes, privant-la així clarament d'una majoria absoluta que donaven per feta després de les eleccions presidencials.

Pel que fa a aquells que, novament en gran nombre, no es van mobilitzar (el 54% dels votants registrats es van abstenir), no hi ha dubte que, en la gran majoria dels casos, van voler expressar, a la seva manera, però molt profundament, un rebuig a les polítiques antiobreres i antisocials, al sistema podrit de la V República on tots els partits en què històricament han posat la seva confiança els han traït.

Una vegada i una altra, aquests milions han

significat, amb la seva abstenció massiva i amb el seu vot, la seva voluntat de posar fi a la política reaccionària de Macron, amb la destrucció metòdica i organitzada d'hospitals, seguretat social i pensions, amb la liquidació d'escoles i universitats públiques, amb la privació de llibertats...

Els treballadors van infligir la derrota a Macron

En aquesta segona volta, els treballadors francesos van infligir una derrota als arquitectes principals d'aquesta política. Entre els diputats que han perdut el seu escó hi ha l'actual ministra de Sanitat, Brigitte Bourguignon, l'exministre de l'Interior, Christophe Castaner, l'actual president de l'Assemblea Nacional, Richard Ferrand, fidel entre els fidels de la macronia, entre molts que han estat copejats durament.

Aquest és un cop terrible per a Macron, és un cop terrible per a les institucions i el sistema: més enllà de les combinacions i acords intrínsecs a la lògica mateixa de les institucions de la Cinquena República- que l'Executiu no deixarà de buscar com a darrer recurs a la crisi que colpeja el règim, els resultats de la segona volta marquen una veritable crisi al cor mateix de les institucions.

Un cop al cor del Règim

En el context de la Cinquena República, l'Executiu necessita una majoria parlamentària dòcil, que és adquirida per ell, per poder funcionar. Les institucions poden acomodar-se a una cohabitació d'un president d'un signe i un govern d'un altre, sempre que hi hagi una majoria que pugui garantir l'estabilitat i, en certa manera, salvar el règim. En la situació oberta per les eleccions del 19 de juny, aquest ja no és el cas...

Això és el que l'actual primera ministra, Elisabeth Borne, va expressar quan va dir diumenge: “Aquesta nit, la situació no té precedents. Mai abans l'Assemblea Nacional havia conegut aquesta configuració sota la Cinquena República. Aquesta configuració suposa un risc per al nostre país”. I va afegir: “Treballearem des de demà per construir una majoria d'acció”.

Fins i tot si això vol dir tovar l'amenaça de dissolució del parlament; però una dissolució just darrere d'aquesta derrota seria una aventura. El sistema està gripat.

El mite del “front republicà” contra

l'extrema dreta

Elecció darrera elecció, hem vist com els mitjans de comunicació i els bonços de "l'esquerra" criden a votar pel candidat de la dreta (ja sigui Sarkozy o Macron), per "tancar pas a l'extrema dreta". Però, a la segona volta de les legislatives, a 65 circumscipcions s'enfrontava un candidat de la NUPES a un de l'extrema dreta. A 52 d'aquestes circumscipcions, el partit de Macron no ha donat cap consigna de vot.

L'augment de diputats de la NUPES

La coalició de Jean-Luc Mélenchon (Nupes) s'ha convertit en la principal força de l'oposició, mentre que el grup parlamentari de La France Insoumise (LFI) surt considerablement enfortit amb quatre vegades més diputats que a les darreres eleccions legislatives. Aquest és un poderós incentiu per fer valer les demandes de la població treballadora, començant amb la congelació immediata dels preus, el salari mínim d'1.500 € o la jubilació als 60 anys.

Es tracta de demandes compartides pels que es van abstenir novament el 19 de juny, i que ho fan perquè ja no aguanten més, perquè volen una ruptura, exactament en sintonia amb aquests milions que, en aquestes eleccions, han buscat utilitzar el vot a Mélenchon per expressar el mateix rebuig i desig de ruptura.

Es resoldrà la situació a l'Assemblea Nacional? Ningú no s'ha de fer grans il·lusions sobre aquestes institucions construïdes per preservar el sistema i que probablement continuaran donant pas a combinacions, arranjaments i renúncies de tota mena, a mesura que

el perill de perdre-ho tot es fa palpable.

Una cosa és certa, però: aquesta crisi ara oberta des de dalt, on ja no se sosté el sistema, obrirà moltes possibilitats des de baix, on ja no s'aguanta més. I estem, de moment, només a nivell electoral. Ara ve la lluita de classes.

Eleccions andaluses: Victòria del PP amb una àmplia abstenció obrera i popular

A les eleccions andaluses del 19 de juny, cal destacar l'àmplia abstenció obrera i popular: 2.647.810 electors no han anat a votar (un 41,64% del total). Una abstenció que té un caràcter clar de classe. Per exemple, les dades de Sevilla mostren xifres de participació de més del 70% a barris amb rendes altes i de menys del 40% a barris de rendes baixes.

En aquesta situació, el PP ha guanyat una majoria absoluta i ha augmentat tant els vots com els escons. Pel que fa a vots, ha augmentat en 831.634, i ha tret més del doble que el 2018. I tindrà majoria absoluta amb 58 escons. El PSOE té els pitjors resultats de la seva història. Treu 883.707, perdent 127.182 i 3 escons. Vox treu 493.932 vots, augmentant 97.325 respecte al 2018. Les dues candidatures d'esquerres pateixen un desastre. El 2018 van tenir 585.949 vots i van treure 17 seients. Ara, entre totes dues treuen 449.638 i 7 escons. Perden 140.000 vots (un 25% dels que van tenir) i 10 escons.

Per Andalusia (IU +Podem+ Más País +Equo), obté 281.688 vots i 5 escons. Queda igual que els resultats d'IU el 2015 (però aleshores, Podem en va treure 590.000). Mal co-

mençament per al projecte de Yolanda Díaz. I Endavant Andalusia, la coalició "andalucista d'esquerres", presidida per Teresa Rodríguez, treu 167.970 vots i 2 escons. El conjunt de les esquerres perd 260.000 vots.

En tot cas, els resultats –i, sobretot, l'abstenció obrera i popular– suposen tot un avís per al govern de coalició "progressista". Si segueix donant l'esquena a les reivindicacions i preocupacions de la gent (combustibles, electricitat, pujada dels preus), i segueix sense legislar respecte de les promeses incomplertes (lleï mordassa...), va camí d'una catàstrofe electoral.

Però tot sembla indicar que les preocupacions són altres. Acaba d'aprovar donar un impuls als fons privats de pensions, deixa passar l'especulació desenfrenada i els beneficis fabulosos de les elèctriques i les energètiques sense més intervenció que reiterades baixades d'impostos, i està entossudat a pujar al doble les despeses militars, mentre al·lega que "no té diners" perquè els empleats públics puguin recuperar els seus salaris.

En circumstàncies diferents, però, hi ha qüestions comunes: el rebuig en la majoria dels casos dels partits que han ocupat el govern durant decennis (amb el matis d'Andalusia) que és el rebuig a gairebé 40 anys de PSOE.

Una abstenció massiva amb un contingut de rebuig a les institucions.

Una comprensió més o menys conscient dels límits de la via electoral.

Aquestes qüestions són centrals per determinar les formes pràctiques d'un agrupament polític d'independència de classe.

Els nostres compromisos...

www.posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Telèfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta